

Carles Caballé: Ser germà i mànager de la Montserrat humanitza

Andreu Sotorra.-

Hi ha personatges que fan el seu paper -el seu paperàs- a l'ombra. És el cas de Carles Caballé. Germà de la Montserrat Caballé, mànager tant d'ella com de Josep Carreras, o d'una colla de noms del món de l'òpera. El despatx de Carles Caballé és un despatx de pas universal. Barcelona i Viena s'uneixen de la mà de Carles Caballé i, des d'aquests dos punts, els circuits del món operístic tant europeu com mundial. A més, encara vigila, des de l'ombra, com dèiem, que l'espot de Nadal del cava Freixenet que enguany fa Carreras tingui totes les bombolles del món. Al Tívoli, l'òpera catalana va viure una trobada de frivolitat amb xampany.

-¿Vostè va acabar la carrera de piano, veritat?

-Sí, però no l'he exercida mai.

-¿Com es produeix la seva entrada al món de l'òpera?

-Primer perquè m'apassionava. Després, en anar a viure a Alemanya, em passava la vida al teatre. Són els inicis de la meua incursió en el circuit.

-Era l'època que la seva

germana Montserrat Caballé entrava també al circuit alemany. ¿Vostè ha estat un bon germà-mànager per a ella?

-Ella diu sovint que jo he tingut una certa influència en la seva carrera. Però no és així. Per mi ha estat aprendre molt humanament a treballar com a professional amb la Montserrat.

-Però amb la seva experiència i els seus coneixements que es guarda a la màniga sempre deu deixar caure alguna recomanació...

-No. El cert és que la Montserrat no en necessita cap.

-¿Ha seguit sempre de prop la seva trajectòria?

-Bastant. Assistia sovint als seus assajos, a les seves representacions. Després vaig iniciar el paper de ser el seu mànager i de començar a portar també aquí artistes alemanys.

-La seva experiència té un solatge internacional. Va ser a Londres una temporada, oi?

-Sí. Vaig fer de conseller musical del Royal Festival Hall i allà organitzava moltes de les òperes-concert que s'hi feien.

-Suposo que vostè és conscient que és un dels tres

o quatre agents més importants del món...

-Potser d'una altra manera. Hi ha molt de negociant darrera del mànager. Jo en visc, però m'agrada que el meu treball repercuteixi sobretot en l'artista.

-¿Com es tria un artista per ser representat?

-El cas de Carreras no ofereix cap mena de dubtes. En qualsevol cantant el factor més important és la veu humana. Carreras tenia i té una veu d'una bellesa incomparable. Si a la veu hi ha algun defecte, es pot corregir en un període de tres a sis mesos. Si s'aconsegueix això, la intel·ligència del cantant és evident. La resta és un camí que s'aconsegueix pel que val cadascú.

-¿I el marqueting del món musical?

-El mànager pot tenir-hi una influència. Però també cal que un públic en sigui receptor. Hi ha molts punts clau de l'èxit posterior d'un cantant de qualitat. Hi entra un públic exigent, les cases discogràfiques, els teatres amb tradició.

El Teatre Fortuny serà receptor, en la seva reobertura, d'una part d'aquest món. Darrera la qualitat innegable de Montserrat Caballé, un

home tenaç en la seva gestió veïllarà de prop perquè la veu de la seva germana deixi un regust dels que no es trauran en anys dels nous repintats del Fortuny. ¿És veritat o llegenda allò que diuen que segons quins tons de veu poden trencar copes de vidre? En aquest cas, els arquitectes del teatre han previst una barra de cafè prou llarga perquè les copes s'hi trenquin en cadena. Per Nadal, les copes de l'espot del Freixenet a les mans del Carreras, vindran del plató del Tívoli. Carles Caballé, el mànager de Josep Carreras i Montserrat Caballé, sap que el cava també alegra el món d'etiqueta i de jaqué que envolta l'òpera ◊